

Arrest

nr. 235 110 van 14 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2019 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), dit met het oog op de gezinshereniging met de heer F. S. die in België een verblijfsrecht geniet als subsidiair beschermde.

Op 12 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) om de afgifte van het visum lang verblijf te weigeren.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 27 november 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door S. Fa. °(…) 1996 teneinde de heer S. F. in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd, opgesteld op 15/12/2018 voor een huwelijk afgesloten op 19/11/2014

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat de heer S. in zijn asielaanvraag daterende van 27/01/2016 naar eer en geweten verklaarde ongehuwd te zijn. De man maakt wel melding van een verlovings met de genaamde S. Fu..

Overwegende dat de heer S. de verklaringen in zijn asielaanvraag heeft ondertekend, duidelijk kennis genomen van de melding dat "hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen".

Overwegende dat gedurende de hele asielprocedure de heer S. duidelijk verklaard heeft ongehuwd te zijn. Hij stelde wel een verloofde te hebben met de naam FU..

Overwegende dat een visumaanvraag wordt ingediend op naam van S. Fa., op grond van een huwelijk afgesloten op 19/11/2014, hetzij voordat de man naar België kwam.

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt geen enkele melding van een huwelijk, enkel van een "verloofde"; De naam van deze verloofde stemt daarenboven niet overeen met de naam van de huidige aanvrager. Bijgevolg kan zelfs niet gesteld worden dat het hier om dezelfde persoon zou gaan.

Echter volgens de ingediende visumaanvraag willen betrokkenen nu laten geloven dat ze alsnog gehuwd waren voor de aankomst van de man in België. Echter gelet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband gezien deze tegenstrijdig is met de asielaanvraag.

De visumaanvraag wordt bijgevolg geweigerd. Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, van Asiel en Migratie, getekend: A. H., Attaché

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10, §1, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1.2

Doordat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door te stellen dat het huwelijks-certificaat niet kan dienen als bewijs van de huwelijksband gezien deze tegenstrijdig is met de verklaringen afgelegd tijdens de asielaanvraag.

Dat de bestreden beslissing vermeldt :

“Overwegende dat gedurende de hele asielprocedure S. duidelijk verklaard heeft ongehuwd te zijn. Hij stelde wel een verloofde te hebben met de naam FU.”

1.3

Terwijl de Heer S. in het kader van zijn asielprocedure wel degelijk heeft verklaard gehuwd te zijn met zijn echtgenote genaamd Fa. en dit reeds sinds 4 jaren.

Ter staving hiervan wordt een uittreksel uit de verklaring van de Heer S. gevoegd, afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 05.07.18 (zie stuk 2: blz. 5 gehoorverslag CGVS dd. 05.07.18).

Deze verklaring werd genoteerd in het Frans, waarvan hierna een vertaling naar het Nederlands wordt weergegeven :

“Bent u gehuwd of alleenstaande?

Gehuwd.

Hoe heet uw echtgenote?

Fa..

Waar is zij momenteel?

In B. R..

Sinds wanneer bent u gehuwd?

Sinds 4 jaar. Ik heb de periode gerekend sinds ik hier ben, 3 jaren + 1 jaar.”

Uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar de motieven allerminst de beslissing kunnen schragen.

Uit de verklaring van haar echtgenoot afgelegd voor het CGVS blijkt duidelijk dat verzoekster reeds gehuwd was vooraleer de asielaanvraag werd ingediend. Verzoeksters echtgenoot heeft duidelijk aangegeven dat hij gehuwd was én heeft de naam van verzoekster correct vermeld.

Het is aangetoond dat verwerende partij op een manifest onzorgvuldige wijze heeft gehandeld en bovendien het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

De bewering van verwerende partij dat de Heer S. “gedurende de hele asielprocedure” duidelijk heeft verklaard ongehuwd te zijn vindt geen steun in het dossier.

Volstrekt ten onrechte gaat verwerende partij nog verder en durft zij te stellen dat er sprake zou zijn van een “frauduleuze handeling”. Verzoekster, die niets liever wil dan zo snel mogelijk te worden herenigd met haar echtgenoot, voelt zich dan ook zeer ernstig gegriefd.

In toepassing van artikel 10, §1, 4° is verzoekster van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het rijk te verblijven als echtgenote van de Heer F. S., die verblijfsrecht in België heeft nadat dit hem werd verleend door het CGVS.

Alwaar de bestreden beslissing de gezinshereniging van verzoekster met haar echtgenoot verhindert, schendt de bestreden beslissing niet alleen artikel 10, lid §1, 4° van de wet van 15.12.1980 maar tevens artikel 8 EVRM, dat het fundamenteel recht op een gezinsleven waarborgt.

(...)”

2.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster stelt dat haar vermeende echtgenoot tijdens het asielverhoor van 05.07.2018 wel degelijk verklaard heeft dat hij gehuwd was met verzoekster. In de bestreden beslissing werd volgens verzoekster onterecht gemotiveerd dat de referentiepersoon gedurende de hele asielprocedure zou verklaard hebben niet gehuwd te zijn.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op de wetsbepaling van artikel 10 van de vreemdelingenwet inzake gezinshereniging omdat “ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd” terwijl “het voorgelegde document (...) niet (kan) weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband”.

Hierbij wordt in de beslissing verwezen naar de zogeheten de plano-erkenning van buitenlandse akten, zoals bedoeld in artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR):

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21”.

Er wordt in de beslissing verwezen naar de andersluidende verklaringen van de vermeende echtgenoot van verzoekster tijdens diens asielprocedure, met name diens verklaring op 27.01.2016 waarbij hij in eer en geweten verklaarde ongehuwd te zijn. Bovendien verklaarde de man dat hij verloofd was met een totaal andere persoon, met name de genaamde FU.

Er is aldus een tegenstrijdigheid met de verklaringen van de referentiepersoon dd. 27.01.2016, met name “niet gehuwd” en verloofd met FU., en de bewering van verzoekster dat zij gehuwd is met de referentiepersoon sedert 19.11.2014.

De beslissing waarbij het visum ‘type D’ (gezinshereniging) wordt geweigerd, is wel degelijk gemotiveerd, omdat zowel wordt verwezen naar de juridische grondslagen als naar de feitelijke elementen die aanleiding gaven tot de beslissing om het visum te weigeren.

Verzoekster ontkent in haar middel niet dat het in het kader van haar visumaanvraag op grond van artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om zich uit te spreken over de erkenning van de voorgelegde buitenlandse akte.

Zij slaagt er ook niet in de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de verklaringen van haar echtgenoot te weerleggen. Dat de referentiepersoon in een latere verklaring in het kader van zijn asielprocedure zou gezegd hebben wel getrouwd te zijn met verzoekster, ondermijnt de voormelde tegenstrijdigheid niet. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om ter zake te oordelen dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat de rechtscolleges van de rechterlijke macht uitsluitend bevoegd zijn voor geschillen over burgerlijke rechten. Artikel 27, § 1,

laatste lid, van het WIPR bepaalt dat “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”.

In de mate dat verzoekster in haar verzoekschrift viseert om het Afghaanse huwelijkscertificaat te erkennen en aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vragen om zich over de voorgehouden schending van een burgerlijk recht uit te spreken, is haar vordering niet ontvankelijk wegens het gebrek aan rechtsmacht van de Raad (cf. RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Gelet op wat voorafgaat, is het enig middel niet ernstig.”

2.3. Beoordeling

In het enig middel voert de verzoekster onder meer een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat elke administratieve overheid oplegt om haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

De verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd waar wordt gesteld dat de heer F. S. gedurende de hele asielprocedure heeft verklaard dat hij ongehuwd was en dat hij verloofd was met de genaamde S. Fu. Ter staving van haar betoog brengt de verzoekster een uittreksel bij van het gehoorverslag van de heer F. S. dat op 5 juli 2018 doorging op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 2, inventaris verzoekschrift). Dit gehoorverslag bevat de volgende verklaringen:

“Vous êtes marié ou célibataire?

Marié.

Comment s’appelle votre épouse ?

Fa. [de Raad stelt vast dat dit de voornaam van de verzoekster betreft]”

Bijgevolg legt de verzoekster een begin van bewijs voor dat de heer F. S. ter gelegenheid van zijn gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel heeft vermeld dat hij gehuwd is met de verzoekster. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2 wel degelijk het gehoorverslag betreft van F. S. Uit het administratief dossier blijkt verder duidelijk dat F. S. de persoon is die de verzoekster middels het gevraagde visum in België wenst te vervoegen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de heer F. S. op 1 februari 2016, ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, had verklaard ongehuwd en verloofd te zijn met Fu. S. Dit neemt echter niet weg dat de gemachtigde het gevraagde visum heeft geweigerd omdat de heer F. S. gedurende “de hele” asielprocedure opgaf ongehuwd te zijn en verloofd te zijn met Fu. S., daar waar de visumaanvraag gewag maakt van een huwelijk, afgesloten op 19 november 2014. De gemachtigde oordeelde dat de gegevens van de visumaanvraag de inhoud van het administratief dossier niet bevestigen omdat het administratief dossier “geen enkele melding” maakt van een huwelijk, doch enkel een “verloofde” en de naam van deze verloofde bovendien niet overeenstemt met de naam van de aanvrager. Hieruit blijkt dat de gemachtigde op decisieve wijze steunt op de vaststelling dat de heer F. S. in zijn gehele asielprocedure verklaard zou hebben dat hij ongehuwd was en dat hij verklaarde verloofd te zijn met Fu. S.

De Raad wijst erop dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid

toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verweerder om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de elementen waarop zij zich baseert om te besluiten dat de gegevens van de visumaanvraag (de identiteit van de verzoekster en de huwelijkse staat van de heer F. S.) niet overeenstemmen met de verklaringen van de heer F. S. tijdens zijn asielprocedure. De Raad stelt evenwel vast dat het gehoorverslag van F. S. op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in het administratief dossier kan worden teruggevonden. Nochtans bevindt zich in het dossier wel de asielbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2018, waaruit blijkt dat de heer F. S. wel degelijk op 5 juli 2018 werd gehoord op de zetel van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De gemachtigde had er aldus in elk geval weet van dat de heer F. S. op 5 juli 2018 werd gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De gemachtigde heeft de verklaringen van de heer F. S. bijgevolg niet op een zorgvuldige wijze onderzocht waar hij stelt dat de heer F. S. gedurende de gehele asielprocedure verklaarde ongehuwd te zijn en waar hij op grond hiervan concludeert dat de elementen van de visumaanvraag niet overeenstemmen met de elementen van “het dossier”.

Gelet op het door de verzoekster voorgelegde uittreksel uit het gehoorverslag van F. S. van 5 juli 2018 waaruit blijkt dat de heer F. S. tijdens zijn asielprocedure wel degelijk verklaard heeft gehuwd te zijn met Fa., dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het weigeren van het visum niet is uitgegaan van een correcte beoordeling van de feitelijke gegevens.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. Waar de verweerder argumenteert dat de tegenstrijdigheid hoe dan ook overeind blijft omdat de heer F. S. in zijn verklaringen van 27 januari 2016 opgaf niet gehuwd, maar wel verloofd te zijn met Fu., merkt de Raad op dat een dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gesteld dat de heer F. S. gedurende de gehele asielprocedure verklaarde ongehuwd te zijn. Er wordt op geen enkele wijze verwezen naar de verklaringen van 27 januari 2016 of naar tegenstrijdigheden tussen het gehoor van 27 januari 2016 en het latere gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Door het opgeven van andere en nieuwe motieven in de nota met opmerkingen, kan aan het vastgestelde zorgvuldigheidsgebrek geen afbreuk worden gedaan. Het is bovendien niet aan de Raad, als annulatierechter, om zich in de plaats van het bestuur te stellen door te oordelen of de gemachtigde het visum nog steeds zou hebben geweigerd indien hij zou zijn uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens.

De Raad kan de verweerder op zich wel bijtreden in de repliek dat de Raad niet bevoegd is inzake het al dan niet erkennen van de buitenlandse huwelijksakte. Er dient echter op te worden gewezen dat *in casu* enkel de beslissing om het visum te weigeren wordt vernietigd en, voor zover een dergelijke beslissing al duidelijk zou blijken uit de bestreden akte, niet de beslissing om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Door vast te stellen dat de gemachtigde niet zorgvuldig heeft gehandeld waar hij stelt dat de elementen uit de visumaanvraag niet overeenstemmen met de elementen uit het dossier en met de verklaringen van de heer F. S., wordt bovendien op geen enkele wijze een uitspraak gedaan over een burgerlijk recht.

Conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet is de Raad “als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” zodat hij de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging, zoals bedoeld in artikel 10 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE